

Oprindelig skulde ogsaa Pastor Gaardbo haft Plads her; men da Fru Vilhelmine opdagede det, havde hun flyttet hans Navnekort helt hen til den nederste Ende af Bordet, saa langt fra Jytte som muligt.

Stemningen var i Begyndelsen meget trykket. Enslev var i ondt Lune og skjulte det ikke. Han havde ogsaa frabedt sig Taler. Det var allerede sivet ud, at Valgkommissionens Forhandlinger med ham var endt uden Resultat, og man forstod, at det betød en fuldbyrdet Partispaltning.

Ogsaa Jytte begreb efterhaanden, hvad det var, der formørkede Luften og isolerede Pastor Gaardbo i denne Kres, der hovedsagelig bestod af Enslevs nærstaaende Venner. Efter den tredje Ret var hendes Bordherre kommen til sit Mæle. Han havde bøjet sig hen imod hende og hviskende udtalt sin Forundring over at se Pastor Gaardbo her „efter det, der nu er sket.“

„For det er jo ligefrem Oprør!“ havde han sagt. „Det er denneher Søren Tækkemand fra Aalehusene, der er Mester for det; men Præsten kunde efter min Mening meget godt have forhindret det, dersom han havde villet. Men det vilde han bare inte.“

Jyttes Hjerte slog uroligt. Den Tanke kunde hun nu ikke længer afvise, at det var for hendes Skyld, han havde overvundet sig til at komme her og sidde tilbords med saa mange af sine Uvenner. Havde han af Meta faaet at vide, at hun skulde rejse, og var han kommen for at sige Farvel til hende? Det havde vel nok været bedst for dem begge, om de ikke havde truffet hinan-